

Visst kan Lotta cykla

”Jag kan *visst* cykla”, skrek Lotta. ”Tänk för att jag kan det ni! I smyg!”

Lotta satt på grindstolpen utanför det gula huset på Bråkmakargatan där hon bodde. Hon satt där och såg hur Jonas och Mia-Maria kom farande utför backen på sina cyklar så att det bara susade om det, undra på att Lotta var arg! Men hon var knappt fem år, Lotta, och hon kunde faktiskt inte cykla än – inte ens i smyg.

”Nej, du är för liten”, sa Jonas efteråt. Det var när de satt i köket och åt kvällsmat.

”Och förresten har du ingen cykel”, sa Mia-Maria, ”bara en gammal trehjuling.”

Då blev Lotta ännu argare.

”Där hör ni”, sa hon till mamma och pappa. ”Jag kan väl inte cykla, när jag inte har nån cykel.”

Men sedan bet hon lite i sin smörgås och mumlade:

”Fast jag kan *visst* cykla. I smyg!”

Det var många saker Lotta hade för sig i smyg, åtminstone sa hon så jämt.

”Jag går i skolan också”, brukade hon säga. ”I smyg!” **1**

Och en gång när Lotta var och hälsade på tant Berg i huset bredvid, så sa tant

Berg: ”Så lustigt! Jonas och Mia-Maria har blå ögon båda två, men Lottas är nästan gröna.”

Då sa Lotta mycket bestämt:

”Jag har blå ögon i smyg.”

För Lotta ville alltid ha precis detsamma som Jonas och Mia-Maria.

”Bara en gammal trehjuling, det är ju inte klokt”, sa Lotta när hon hade lagt sig om kvällen. Det var till Bamsen hon sa det. Han låg alltid i sängen hos Lotta, när hon skulle sova. Bamsen var ingen nallebjörn som man kanske skulle kunna tro utan helt enkelt en gris som mamma hade sytt åt Lotta. Fast Lotta kallade honom för Bamsen i alla fall, och för Bamsen berättade hon allting.

”Du är den enda som hör på ordentligt”, sa Lotta. ”Jonas och Mia-Maria, dom hör aldrig på”, sa hon. ”Och inget förstår dom heller.”

Nej, då var Bamsen mycket bättre, och nu låg han där så lugnt och hörde på när Lotta talade om för honom det förskräckliga som hon tänkte göra.

”Om jag inte får en riktig cykel på min födelsedag då ska jag gå och knycka en”, sa Lotta. ”I smyg.” **2**